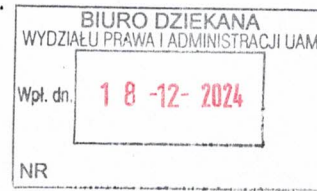

Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf
Katedra Prawa Pracy i Polityki Społecznej
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Warszawski

Warszawa, dnia 9 grudnia 2024 r.

Recenzja
osiągnięć naukowych i aktywności naukowej
dr Macieja Jakuba Zielińskiego

Zgodnie z art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. D. u. z 2023 r., poz. 742 z późn. zm., dalej jako „p.s.w.n.”), stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 1) posiada stopień doktora; 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej: a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a P.s.w., lub b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b P.s.w., lub c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne oraz 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Zgodnie z ust. 2 powołanego artykułu, osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

Z autoreferatu przedłożonego przez Pana dr Macieja Jakuba Zielińskiego (dalej określanego również jako „Habilitant” bądź „Autor”) wynika, że jako osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 p.s.w.n. wskazał monografię „*Niezależność władzy sądowniczej a model stosunku służbowego sędziego*”, Wyd. Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2024 r., ss.

748, ISBN: 978-83-8358-503-1 (wersja drukowana); 978-83-8358-798-1 (wersja elektroniczna).

Ocena przedmiotowego opracowania pod kątem kryteriów pozwalających na nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne wymaga analizy zarówno tego, czy stanowi ono opracowanie naukowe, jak również czy można w jego przypadku mówić o tym, że stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej.

Jeżeli chodzi o pierwszą z wymienionych kwestii, to w dziedzinie prawa pracy, a w przypadku recenzowanej rozprawy habilitacyjnej, prawa stosunku służbowego, którego analiza związana jest ściśle z dogmatyką prawa, kluczowe jest wykazanie się przez Habilitanta umiejętnością samodzielnego prowadzenia badań naukowych. W doktrynie prawa pracy w dotychczasowych opracowaniach dotyczących wymagań stawianych tzw. pracom na stopień, przyjmowano, że owa umiejętność musi się sprowadzać przede wszystkim do napisania monografii, w której wyraźnie sformułowane zostaną cele badawcze, celom tym podporządkowana zostanie struktura pracy, a przedstawione wnioski będą odpowiadały na kluczowe pytania, jakie zostały postawione w ocenianym opracowaniu. Ważne jest również wykazanie się wiedzą teoretyczną, jak również umiejętnością prowadzenia rozważań w oparciu o określone założenia metodologiczne.

Już sam tytuł recenzowanej monografii wskazuje na cel pracy, któremu powinna zostać podporządkowana struktura pracy oraz wywody prawnicze. Problematyka niezależności władzy sądowniczej w kontekście modelu stosunku służbowego zakłada bowiem, że zasadne jest przyjęcie takiej perspektywy badawczej, która pozwala odpowiedzieć na pytanie, jak powinien być ukształtowany model stosunku służbowego, aby zachowana była niezależność władzy sądowniczej. Przy takim założeniu, ustalenie jak jest i była rozumiana niezależność władzy sądowniczej staje się samoistnym celem, podobnie zresztą, jak ustalenie, w jaki sposób należy dokonywać analizy stosunku służbowego. Podkreślenia wymaga również, że tak zarysowany problem badawczy ma dotyczyć szczególnej grupy zawodowej, jaką są sędziowie. Słusznie zatem Autor decyduje się na strukturę opracowania podzieloną na części. Wystarczy tylko jej pobieżna lektura, aby stwierdzić, że żaden z istotnych elementów nie zostanie pominięty. Monografia składa się z 4 części. W pierwszej z nich omówiono genezę i ewolucję idei niezależności władzy sądowniczej, jej jurydyzację, a także stan dyskusji na temat granic tego pojęcia. Habilitant słusznie przyjmuje że poznanie współczesnego rozumienia niezależności sądownictwa, czy też szerzej władzy sądowniczej nie jest możliwe bez przedstawienia historii tej idei oraz ustalenia tego, jak kształtowało się rozumienie tego pojęcia na przestrzeni dziejów. Habilitant przedstawił genezę i ewolucję regulacji prawnych

dotyczących wykonywania zawodu sędziego oraz kształtowania treści stosunku służbowego sędziego w kontekście konieczności zagwarantowania niezależności sądownictwa. W części 3 autor podejmuje próbę przedstawienia prawnych uwarunkowań normowania stosunku służbowego w kontekście zagwarantowania niezależności sądownictwa, które wynikają z prawa międzynarodowego, europejskiego oraz Konstytucji RP. Ta część jest bardzo istotna, jeśli uwzględni się, że Rzeczpospolita Polska oraz jej porządek prawny jest częścią międzynarodowego oraz europejskiego systemu prawnego, który w świetle regulacji konstytucyjnych wymaga zagwarantowania na gruncie krajowym odpowiednich standardów. Dotyczą one także kształtowania niezależności władzy sądowniczej, albowiem aspekt ten bezpośrednio przekłada się na ochronę praw jednostek w zakresie dotyczącym prawa do niezawisłego i niezależnego sądu. Z tych względów niezależność władzy sądowniczej nie jest tylko materią krajową, co trafnie dostrzeżono w recenzowanej monografii. W czwartej części podjęto próbę rekonstrukcji aktualnego modelu stosunku służbowego przez pryzmat zmian, jakie powinny zostać wprowadzone, tak aby w optymalny sposób zrealizować postulaty odnoszące się do niezależności władzy sądowniczej, a wynikające z obowiązywania w polskim porządku prawnym regulacji międzynarodowych oraz europejskich. Nie mniejsze znaczenie mają również regulacje konstytucyjne polskiej ustawy zasadniczej. Tak pomyślanej strukturze monografii nie sposób postawić zarzutu lakoniczności, jak również, że pominięto w niej wątki, które są wyznaczone tematem opracowania. Całość badań wieńczy podsumowanie, w którym wyraźnie sformułowano najważniejsze tezy wynikiem przeprowadzonych rozważań.

Habilitant w szczególny sposób określa cel naukowy swojego opracowania. Stwierdza bowiem że dochowanie standardu niezawisłości czy niezależności sądu jako elementu prawa do sądu wymaga zarówno zabiegów o charakterze instytucjonalnym, co odpowiada polskiemu pojęciu „niezależność sądu”, jaki rozwiązań odnoszących się do statusu sędziego, co odpowiada z kolei polskiemu pojęciu „niezawisłość sędziego”. Przewodnim założeniem opracowania jest twierdzenie o instrumentalnym charakterze stosunku służbowego do potrzeby zapewnienia niezależności władzy sądowniczej. Habilitant formułuje bowiem tezę, że w polskich warunkach ustrojowych to właśnie stosunek służbowy sędziego i poszczególne jego elementy stanowią podstawową gwarancję tej niezależności, a w dalszej perspektywie, że sposób uregulowania stosunku służbowego sędziego ma bezpośredni wpływ na realizację konstytucyjnego, konwencyjnego i traktatowego prawa do sądu. W tym kontekście podstawowy cel badawczy wyraża się w pytaniu które stawia Habilitant, na ile obecny model stosunku służbowego sędziego wynikający z obowiązujących regulacji prawnych, w tym

zwłaszcza tych ustawowych, realizuje wymagania składające się na treść pojęcia niezależności władzy sądowniczej w jej współczesnym rozumieniu. Odpowiedzi na takie pytanie podporządkowano cele szczegółowe które nakazują odpowiedź na następujące pytania: 1) jaka jest geneza pojęcia niezależności władzy sądowniczej i jak kształtowała się jej jurydyzacja w toku swojego rozwoju? 2) czy treść omawianego pojęcia jest stała, czy też zmienia się w czasie? 3) jaki jest stan dyskusji na temat treści tego pojęcia i uzasadnienia potrzeby niezależności władzy sądowniczej? 4) jakie są prawne uwarunkowania regulacji stosunku służbowego wynikające z Konstytucji RP, prawa międzynarodowego i prawa Unii Europejskiej? 5) jakie elementy wyznaczają model stosunku służbowego sędziego? 6) czy ustawowy model rekonstrukcyjny tego stosunku i normatywny model optymalizacyjny są de lege lata identyczne?

Przedmiotowe pytania posłużyły do sformułowania hipotez badawczych. Były one następujące. „Po pierwsze genezy idei niezależności sądów nie sposób rozpatrywać w oderwaniu od idei podziału władzy. Jurydyzacja tej pierwszej początkowo przebiegała w ramach krajowych porządków prawnych, pod wpływem lokalnych doświadczeń historycznych, by następnie zyskać zupełnie nowy wymiar wraz z uznaniem w prawie międzynarodowym prawa do sądu za jedno z podstawowych praw człowieka. Po drugie treść pojęcia niezależności władzy sądowniczej zmienia się w czasie, a proces jej kształtowania jeszcze trwa. Po trzecie prawne uwarunkowania regulacji stosunku służbowego wynikają zarówno z przepisów Konstytucji RP, odnoszących się wprost do uprawnień sędziów i gwarancji ustrojowych ich statusu, jak i z podstawowych zasad ustroju państwa. Po czwarte istotnym źródłem wpływającym na regulację stosunku służbowego jest prawo międzynarodowe i prawo Unii Europejskiej, mimo że w traktatach konstytuujących tę ostatnią nie przekazano jej kompetencji w zakresie organizacji wymiaru sprawiedliwości. Po piąte, ukształtowanie statusu prawnego sędziów ma bezpośredni wpływ na realizację konstytucyjnego i traktatowego prawa do sądu. Po szóste, model stosunku służbowego sędziego wyznaczają: przewidziany prawem sposób i kwalifikacje niezbędne do jego nawiązania, jego trwałość, przenoszalność sędziego i jego gwarancje bezpieczeństwa osobistego, podporządkowanie osobistej sytuacji sprawowanemu urzędowi, konstrukcja odpowiedzialności dyscyplinarnej i uprawnienia kolektywne w ramach szeroko pojmowanej samorządności sędziowskiej.”

Z naukowego punktu widzenia oraz oceny sformułowanego celu pracy, jej struktury, założeń oraz hipotez badawczych, można powiedzieć, że mamy do czynienia ze wzorowym opracowaniem naukowym, w którym zawarto zostały wszystkie elementy, jakie powinna

posiadać doskonałą monografię naukową. Również rozważania naukowe prowadzone w poszczególnych rozdziałach dowodzą, że Habilitant posiada nie tylko bardzo szczegółową wiedzę w zakresie analizowanych rozwiązań prawnych, ale także wszechstronną i ugruntowaną wiedzę historyczną oraz dużą orientację w prawie międzynarodowym oraz europejskim. Z olbrzymią swobodą prowadzi On rozważania naukowe, stawia pytania oraz przedstawia różne możliwości znalezienia na nie odpowiedzi, przy zastosowaniu określonej argumentacji prawniczej. Nie bez powodu wynikiem prowadzonych badań naukowych jest sformułowanie kilkunastu fundamentalnych wniosków, które dowodzą znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej, jaką są nauki prawne. Wnioski te odnoszą się do wszystkich części recenzowanej pracy, a co szczególnie istotne - pozwalają na udzielenie odpowiedzi na wiodące pytanie, któremu podporządkowany został cel pracy.

Z wnioskami tymi nie można polemizować, wręcz przeciwnie, Habilitant dowiódł wyjątkowego kunsztu prawniczego, co powoduje, że z obowiązku recenzenta można jedynie przytoczyć główne tezy pracy, które sformułował Autor. Ustalił On, że idea niezależności władzy sądowniczej stanowiła twórcze rozwinięcie wcześniejszych teorii podziału władzy. Podobnie jak w przypadku tych ostatnich u podstaw prób jej formułowania leżał głównie zamiar dekoncentracji władzy, szczególnie tej monarszej, i poddania jej kontroli. Dowiedziono, że nawet po tym, gdy pojęciu niezależności sądu nadano walor pojęcia języka prawnego, ustalanie jego granic odbywało się w ramach języka prawniczego w warunkach charakterystycznych dla interpretacji pojęć nieostrych, w dodatku przy znacznym udziale norm pozaprawnych. Z tego powodu proces jurydyzacji niezależności władzy sądowniczej nie zamknął się w fazie stanowienia prawa, kiedy takie terminy, jak „niezależność (niezawisłość) sądów” czy „niezawisłość sędziów” uczyniono pojęciami języka prawnego. Był on, i jest, kontynuowany w procesie stosowania prawa, obecnie głównie międzynarodowego, kiedy czyniono kolejne ustalenia dotyczące granic znaczeniowych analizowanych pojęć”. Habilitant trafnie wywiódł również, że ramach dyskusji nad treścią pojęcia niezależności władzy sądowniczej stwierdzono, że ścierają się w niej dwa podejścia, które można określić mianem kryterialnego i funkcjonalnego. W ramach pierwszego dokonuje się wyabstrahowania określonych kryteriów, których spełnienie jest konieczne dla przypisania sądowi bądź sędziemu cechy niezależności czy przymiotu sprawiania takiego wrażenia. W ramach drugiego pojęcia neguje się i potrzebę, i zasadność formułowania katalogu takich cech, wskazując raczej na potrzebę osiągnięcia określonego efektu, jakim jest z jednej strony wyeliminowanie mechanizmów potencjalnego wywierania nacisku na sędziego i sąd ukształtowany z jego udziałem, a z drugiej przejawianie przez niego zewnętrznych oznak

niezależności. W konkluzji Habilitant zasadnie stwierdził natomiast, że niezależność władzy sądowniczej jest pojęciem ze swej istoty spornym, które może być używane dla scharakteryzowania różnych desygnatów i które nie ma definicji określającej sposób stosowania, co do jakiego istniałaby zgoda, że jest on prawidłowy lub standardowy. Pozwala to rozumieć trudności w ustalaniu treści tego pojęcia, jej zmienności w czasie i krytykę, jaka może towarzyszyć temu procesowi, zwłaszcza przy przyjęciu funkcjonalnego, a nie kryterialnego podejścia do tego procesu.

W części historycznej, Autor podjął bardzo udaną próbę analizy okresu, kiedy po raz pierwszy dokonywano jurydyzacji zawodu sędziego. O ile początków jurydyzacji zawodu sędziego należy niewątpliwie upatrywać w okresie średniowiecza, kiedy to w związku z rozwojem organizacji państwa władca nie był już w stanie osobiście sprawować władzy sądowniczej na obszarze całego kraju, o tyle już w okresie nowożytnym, w tym w szczególności w Polsce, na regulacjach dotyczących statusu sędziów trwale piętno wywarły rozwiązania funkcjonujące w państwach zaborczych, ukształtowane w epoce absolutyzmu. Charakterystyczny jest przy tym kierunek ewolucji. W początkowej fazie w ustawie z 1928 r. zarezerwowano dla ciał przedstawicielskich sędziów dość istotne uprawnienia w zakresie wyboru kandydatów na sędziów i administracji sądowej. Po przewrocie majowym rolę tę stopniowo ograniczano. Trend ten kontynuowano w okresie PRL, przywracając wspomnianym ciałom określone uprawnienia dopiero w 1989 r., by ponownie ograniczyć ich rolę w wyniku zmian wprowadzonych po 2017 r. Rozważania historyczne dowodzą wyjątkowych umiejętności Autora formułowania trafnych i syntetycznych tez w oparciu o szerokie analizy. Przykładem tego jest teza przedstawiona przez Habilitanta, że w każdym z analizowanych okresów kierunek rozwoju przepisów regulujących omawianą sferę wyznaczany był głównie przez zdeterminowane ustrojowo dążenie do zapewnienia wpływu czynnika politycznego na obsadę stanowisk w wymiarze sprawiedliwości. Podobnie należy postrzegać zmiany dotyczące kompetencji Ministra Sprawiedliwości w zakresie postępowań dyscyplinarnych oraz przenoszenia sędziów i składanie ich ze stanowiska. Rozważania historyczne dowodzą, że przedmiotowe kwestie wyznaczały paradygmat niezawisłości sędziego, a to z kolei bezpośrednio przekładało się na rozumienie niezależności władzy sądowniczej.

Niezwykle interesująco przedstawia się analiza dotycząca kształtowania stosunku służbowego w świetle przepisów Konstytucji RP, prawa międzynarodowego i unijnego. Habilitant trafnie przyjął, że istotnie ograniczają one swobodę ustawodawcy zwykłego w zakresie kształtowania stosunku służbowego. Na gruncie konstytucyjnym jest to

oddziaływanie dwojakiego rodzaju. Po pierwsze regulując ten stosunek, ustawodawca zobowiązany jest do uwzględnienia norm i zasad wynikających z przedmiotowych regulacji. Poza tym, ustawa zasadnicza reguluje najważniejsze elementy stosunku służbowego odnoszące się do jego nawiązania kształtowania treści, jak również jego ustania. Jak chodzi natomiast o porównanie standardu międzynarodowego oraz unijnego, to rozważania doprowadziły do wniosku, że jest on zbieżny ze standardem konstytucyjnym. W odniesieniu do prawa Unii Europejskiej należy natomiast przyjąć wzrost znaczenia reguł wykładni systemowej, co przejawia się w konieczności dokonywania wykładni z uwzględnieniem miejsca danego przepisu w całym, złożonym systemie prawa krajowego międzynarodowego, i unijnego. Rację ma Habilitant, iż mimo że państwa członkowskie nie przekazały Unii Europejskiej kompetencji w zakresie organizacji sądownictwa, to jednak przyjęły na siebie zobowiązanie, że sądownictwo, które same zorganizują, będzie spełniało określone wymagania. W zakresie niezawisłości i bezstronności oznacza to, jak trafnie wskazano w recenzowanym opracowaniu, że ustawodawca krajowy ma obowiązek określić zasady ustalania składu organu orzekającego, powoływania jego członków, okresu sprawowania przez nich mandatu oraz powodów ich wyłączenia lub odwołania, tak aby wykluczyć w przekonaniu jednostek wszelką uzasadnioną wątpliwość co do podatności tego organu na czynniki zewnętrzne. Habilitant wykazał również, że z prawa unijnego wynika konieczność ustanowienia jasnych i stabilnych oraz przewidywalnych zasad odnoszących się do powoływania sędziów, ich awansowania oraz zakazu naruszania prawa w tym procesie. Przedmiotowe rozważania mają kluczowe znaczenie dla aktualnie trwającego sporu w zakresie przywracania praworządności w wymiarze sprawiedliwości.

Bardzo ciekawe rozważania zostały również zawarte w części dotyczącej analizy stosunku służbowego sędziego. Nie sposób odmówić waloru nowości tezie i to, mimo że można by z nią polemizować, iż nieuzasadniony jest rozpowszechniony w doktrynie i w orzecznictwie opis statusu sędziego przez odwołanie się do istnienia dwóch sprzężonych ze sobą więzi prawnych, to jest stosunku organizacyjno-prawnego łączącego się ze sprawowaniem mandatu i stosunku służbowego utożsamianego ze stosunkiem pracy. Habilitant podaje istotne argumenty, wskazujące, że takie ujęcie jest zbyt dużym uproszczeniem i wynika wyłącznie z niedostatków instrumentarium metodologicznego dla opisu złożoności rzeczywistości normatywnej, w jakich wykonywana jest służba sędziowska. Zgodzić się natomiast należy z twierdzeniem, że strukturę stosunku służbowego sędziego, wyznaczają: 1) zasady jego nawiązania; 2) okres, na który sędzia jest powoływany na stanowisko i przesłanki jego usunięcia z tego urzędu; 3) zasady przenoszenia sędziego do

innego sądu lub na inne stanowisko sędziowskie; 4) gwarancje bezpieczeństwa osobistego sędziego, w tym gwarancje socjalne, 5) podporządkowanie osobistej sytuacji sprawowanego urzędu; 6) konstrukcja odpowiedzialności dyscyplinarnej i 7) uprawnienia korporacyjne sędziów w ramach samorządu zawodowego. Poszczególne elementy tak rozumianej struktury, Autor poddał analizie w ostatniej części monografii.

Ocena recenzowanej książki wypada jednoznacznie pozytywnie. Całość rozważań potwierdziła trafność przyjętego przez Autora założenia (pozbawionego, wszakże ryzyka) o posługiwaniu się pojęciem „niezależność władzy sądowniczej” jako mieszczącym w sobie zarówno to, co w polskim języku prawniczym oznacza „niezależność sądów” (aspekt instytucjonalny), jak i to, do czego odnosi się pojęcie „niezawistość sędziów” (aspekt funkcjonalny i personalny). Co ważniejsze, elementy te kształtują rozumienie prawa do sądu, co z kolei dokonuje się przez sposób uregulowania stosunku służbowego. Zasadnie Habilitant więc stwierdza, że sposób ukształtowania statusu prawnego sędziów ma bezpośredni wpływ na realizację konstytucyjnego i traktatowego prawa do sądu. W polskich warunkach ustrojowych to właśnie stosunek służbowy sędziego i poszczególne jego elementy stanowią podstawową gwarancję niezależności.

Na zakończenie należy podkreślić, że w przypadku monografii habilitacyjnej dr Macieja Jakuba Zielińskiego mamy do czynienia z dziełem kompleksowym, przemyślanym, uporządkowanym, w którym po raz pierwszy w doktrynie przedstawiono perspektywę kształtowania stosunku służbowego sędziego przez pryzmat zachowania niezależności sądów i niezawistości sędziów. Jest to niewątpliwa wartość dowodząca znacznego wkładu w rozwój nauk prawnych. Na szczególną uwagę zasługuje również okoliczność, że książka powstawała w okresie istniejącego, niebywałego w dotychczasowej historii Polski, napięcia związanego ze sporem o praworządność. Pisanie monografii, w tym zwłaszcza na stopień, w takich okolicznościach jest wyjątkowym wyzwaniem. Nietrudno bowiem narazić się, w szczególności uczestnikom politycznego sporu, na stronniczość, której recenzowana monografia jest całkowicie obca. Autor w sposób rzetelny, wnikliwy oraz metodologicznie perfekcyjny przedstawia wszystkie zawiłości historyczne i bieżące, wynikające zarówno z uwarunkowań ideologicznych, politycznych, jak i prawnych, a mające znaczenie dla ustalenia związku pomiędzy modelem stosunku służbowego sędziego a postulatem niezależności władzy sądowniczej. Mając na względzie obecny czas, można nawet pokusić się o stwierdzenie, że rozważania merytoryczne, wspierane wyjątkową odwagą Autora, pisanie o rzeczach trudnych i silnie uwikłanych w polityczny spór, powoduje, że recenzowana książka mogłaby z powodzeniem zostać uznana za dzieło wybitne. Nie mam najmniejszej

wątpliwości, że monografia dr Macieja Jakuba Zielińskiego pt „Niezależność władzy sądowniczej a model stosunku służbowego sędziego”, Wyd. Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2024 r., spełnia wymagania stawiane rozprawom habilitacyjnym.

Poza przedłożoną monografią Pan dr Maciej Jakub Zieliński wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Dowodzą tego załączone w postępowaniu: 1) publikacje naukowe (w tym te, które mogłyby składać się na cykl publikacji powiązanych tematycznie), 2) potwierdzenia wystąpień na konferencjach naukowych, 3) zaświadczenia o odbytych stażach, 4) dowody potwierdzające działalność ekspercką, udział w projektach badawczych i innych formach współpracy uczelnianej.

Habilitant opublikował łącznie 21 artykułów w punktowanych czasopiśmie naukowych krajowych, z których 17 ukazało się po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Opublikował łącznie 10 rozdziałów w monografiach naukowych, pracach zbiorowych komentarzach, które ukazały się po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Nie ulega wątpliwości, że jeden z podejmowanych wątków dotyczący ochrony prywatności pracownika, stanowi na tyle kompletne opracowanie, że gdyby został przerobiony dla monografii, mógłby stanowić samodzielną książkę stanowiącą podstawę do ubiegania się o nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego. W ramach zainteresowań naukowych, Habilitant koncentrował się na różnych wątkach, do których można zaliczyć problematykę stosunku służbowego sędziów, indywidualnego prawa pracy, w tym prawa pracownika do prywatności i ochrony jego danych osobowych, prawa cywilnego, zabezpieczenia społecznego oraz dotyczącą różnych aspektów wykonywania zawodu biegłego rewidenta. Szczegółowy wykaz został załączony przez Habilitanta, nie ma więc potrzeby powtarzania jego w tym miejscu. Jest to aktywność naukowa znacząca zarówno pod względem jakościowym, jak i ilościowym.

Habilitant brał aktywny udział w konferencjach naukowych, po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych wygłosił łącznie 7 referatów. W 2022 r. w ramach współpracy Katedrą Prawa Pracy i Prawa Socjalnego Uniwersytetu Warszawskiego uczestniczył w zebraniach naukowych i dyskusjach naukowych oraz zajęciach dydaktycznych prowadzonych przez pracowników tej jednostki. W dniach od 1 do 29 lutego 2024 r. odbył staż naukowy w Katedrze Prawa Karnego Uczelni Łazarzkiego w Warszawie. Program badawczy stażu obejmował badania dotyczące roli Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego i sądu powszechnego w postępowaniach dyscyplinarnych biegłych rewidentów.

Mając na względzie powyższe stwierdzam, że Pan dr Maciej Jakub Zieliński spełnia wymogi wynikające z art. 218 ust. 1 P.s.w. pozwalające na nadanie stopnia

doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych. Oznacza to, że konkluzja niniejszej recenzji jest jednoznacznie pozytywna.

prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf